

QUAN LES RESTES ENS PARLEN DELS AVANTPASSATS

M. Teresa Salat

Fa uns dies, de la descoberta de les petges de S. Magí pels carrers de Cervera, allò que més va sorprendre a tothom va ser poder veure el cap del Sant que curiosament havien preservat de la destrucció total uns veïns.

Els anomenats *rojos* tenien un objectiu ben clar pel que feia a les imatges religioses, *s'havien de destruir totes*. I aquí se'n van salvar moltes per la sensibilitat d'una sèrie de persones. En el retaule esculpit per Jaume Padró en la capella del Santíssim Misteri de Cervera es van trencar tots els àngels i amb molt compte el Sr. Frederic Gómez Gabernet es veu que anava recollint els trossos sense cridar massa l'atenció. Més endavant, gràcies a l'amistat que hi havia entre el Sr. Agustí Duran i Sanpere i l'escultor Frederic Marés i Deulovol, aquest els va restaurar amb tanta delicadesa que és difícil endevinar per on havien estat trencats. De fet, fins l'any 1958 no es van començar a situar en el seu lloc corresponent.

Fa uns dies vam veure en el celler de l'antic Museu del Blat i la Pagesia, unes restes escultòriques que, per l'estil,

semblaven haver estat realitzades pel mateix escultor, Jaume Padró.

Es tracta d'una imatge que havia de recolzar els seus peus sobre dos caps d'àngels. Aquests tenen els ulls molt expressius, la boca entreoberta, que mostra les petites dents, com si cantessin les lloances d'aquell que sostenen i els cabells estan treballats amb uns rínxols que fan molt tendre el seu rostre. Damunt del cap hi descansa un peu nu i una part del mantell.

S'ha de tenir en compte també que la imatge no hauria d'anar damunt de cap pedestal perquè la part del darrera està

sense polir, per tant havia d'encaixar sobre el fons d'un retaule o el d'una paret.

Si unim amb una certa lògica les diferents parts, podem veure una escultura masculina, amb una mena de cinta o corretja creuant-li el pit, en la qual la túnica li deixa a l'aire la cama esquerra més enllà del genoll.

Ara s'hauria de buscar la documentació corresponent, perquè del cap només queda una petita part del crani i, havent desaparegut les mans, no sabem quin podria ser el seu atribut, que ens podria identificar el personatge en qüestió.

Per altra banda, gairebé de la mateixa època és la imatge de la Immaculada que el fill de Jaume Padró, Tomàs, va realitzar com a coronament del retaule del Misteri. L'estil és molt diferent, però

el muntatge estatuari és semblant; és a dir, hi ha la possibilitat que s'inspirés en aquesta imatge del seu pare, que podria estar en el mateix temple i, que potser les restes haurien pogut ser recollides, conjuntament amb les demés, pel mateix Sr. Gómez, però havent desaparegut l'antic entorn, mai va ser restaurat.

Si comparem els àngels, veiem més realistes, més nens, els de Tomàs. Uns i altres són mostres artístiques d'uns temps passats. Espero que els ceriverins tinguem prou sensibilitat com per entendre que encara que les creences i els costums han canviat molt, les nostres esglésies contenen el sentiment i l'estil de viure d'èpoques passades i que les van fer possibles els ciutadans/vilatans que habitaven els nostres carrers i que ara són part de la nostra història i de la història de l'art.